ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Εἶνε πολλοί!

Ἡ Μπλὰνς ντ' Ἀντινύ, τὸ περίφημο ἄστρο τοῦ μπαλέττου τῆς ὄπερας, ἐφώναξε ἕνα φθινοπωρινὸ δειλινὸ τὸν ἀμαξᾶ της καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὴν πάῃ στὴ Μονμάρτρη. Ἦταν μελαγχολικὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ εἶχε τόσες σχέσεις ἐκεῖ ἀπάνω στὴν καλλιτεχνικὴ αὐτὴ φωλιά.

Περνῶντας ἀπὸ τὸ κομμητήριο τοῦ βουλεβάρτου τοῦ Κλισσὺ τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ περιπατήσῃ μιὰ στιγμὴ μόνη ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τάφους. Δὲν εἶχε κάμει δέκα βήματα στὴν κεντρικὴ ἀλλέα, ὅταν εἶδε μιὰ νέα ἠθοποιὸ τοῦ Βαριετὲ μὲ τὴν ἀγκαλιὰ γεμάτη ἄνθη. Ἡ νέα εἶχε χάσει πρὸ μηνὸς τὸ φίλο της ποὺ τὸν ἐλάτρευε.

— Ἄχ, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπε ἡ Μπλὰνς ντ' Ἀντινύ, δὲν σᾶς εἶχα ἰδεῖ ἀπὸ τότε ποὺ σᾶς ἦρθε ἐκεῖνο τὸ δυστύχημα. Πόσο σᾶς λυποῦμαι!

— Τὸ βλέπετε, εἶπε ἡ νέα. Μένω πιστὴ στὴν ἀνάμνησί του...

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ καλό... πολὺ συγκινητικό...

— Καὶ σεῖς, κυρία, εἶπε ἡ ἀπαρηγόρητη ἠθοποιός, δὲν ἔρχεσθε ποτὲ νὰ φέρετε ἄνθη στὸν τάφο ἐκείνου ποὺ ἀγαπήσατε;

Ἡ Μπλὰνς ντ' Ἀντινὺ ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σιωπηλή. Ἔπειτα ἀπήντησε ἁπλῶς.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, μικρούλα μου... Εἶνε πάρα πολλοί.

* * *

Συνείδησις

Ἕνας νέος βουλευτὴς κατελήφθη ἀπὸ τρομερὸ πονόδοντο καὶ ἔτρεξε ἀμέσως σ' ἕναν ὀδοντοϊατρὸ ποὺ τοῦ τὸν συνέστησαν γιὰ πολὺ εὐσυνείδητο.

Ὁ ὀδοντοϊατρὸς τὸν ἐκάθησε στὴν πολυθρόνα, τοῦ ἄνοιξε τὸ στόμα, εἶδε μέσα μὲ τὰ γυαλιὰ του καὶ εἶπε:

— Εἴχατε δίκηο νὰ πονῆτε. Σὲ λίγο ἡ ἑστία τοῦ κακοῦ θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα σας.

Καὶ ἀμέσως ἔβαλε εἰς ἐνέργειαν τὰ ἐργαλεῖά του. Τοῦ ἔβγαλε τέσσαρα δόντια τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἐν ᾧ σὲ κάθε ἐξαγωγὴ ἔβλεπε προσεκτικὰ κάθε δόντι ποὺ ἔβγαζε.

— Πόσα σᾶς ὀφείλω; εἶπε στὸ τέλος ὁ ταλαίπωρος πελάτης.

— Τὴν ἀξία τῆς ἐξαγωγῆς ἑνὸς δοντιοῦ μόνον, ἀπήντησε ὁ ὀδοντοϊατρός.

— Πῶς; Ἐσεῖς μοῦ ἐβγάλατε τέσσαρα δόντια.

— Πράγματι, ἀπήντησε ὁ εὐσυνείδητος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ τρία ἀπὸ αὐτὰ τὰ δόντια ἦσαν γερά. Ποτὲ ἐγώ, κύριε, δὲν δέχομαι νὰ πληρώνομαι γιὰ τὰ δόντια ποὺ βγάζω κατὰ λάθος.

* * *

Προνοητικὸς γαμβρὸς

Ἀγγελία σὲ μιὰ παρισινὴ ἐφημερίδα.

«Ἕνας κύριος ζητεῖ θέσιν ντὰμ ντὲ κομπανὶ γιὰ τὴν πεθερά του. Προτιμᾶται οἰκογένεια ξένη, κατοικοῦσα εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐρχομένη πολὺ σπανίως στὸ Παρίσι.»

* * *

Ἡ θνησιμότης

Σ' ἕνα σαλόνι, ὅπου εὑρίσκοντο πολλοὶ ἐπιστήμονες, μιὰ κυρία ἐδιάβασε σ' ἕνα περιοδικὸ μιὰ ἔρευνα γιὰ τὶς συνθῆκες τῆς ὑγιεινῆς μὲ διαφωτιστικὴ στατιστικὴ γιὰ τὴ θνησιμότητα καὶ ἀμέσως ἀπηύθυνε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι στὸν δόκτορα Μπρισσώ.

— Γιατρέ... πρὸ ὀλίγου ἐδιάβασα ὅτι πάντοτε μετὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἡ θνησιμότης ἐλαττοῦται αἰσθητῶς. Ξέρερε γιατί;

— Διότι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ κυρία μου, ἀπήντησε ὁ Μπρισσώ, ὅλοι σχεδὸν οἱ γιατροὶ λείπουν στὸ κυνῆγι.

* * *

Χωρὶς δοκιμή

Ἡ γκρινιάρα κυρία δὲν τῆς ἀρέσει τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τῆς ἀγόρασε ὁ ἄνδρας της.

— Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο, φίλε μου. Πάλι τὰ ἔκαμες ρόϊδο. Πέρνουν ποτὲ ἕνα πριγμα χωρὶς νὰ τὸ δοκιμάσουν;

— Χωρὶς νὰ τὸ δοκιμάσουν, ἐπανέλαβε σὰν ἠχὼ ὁ βασανισμένος σύζυγος. Μὰ μήπως ἐσένα πρὶν σὲ πάρω σ' ἐδοκίμασα;

Ριγκολὸ

«Γκαετάνα» τοῦ Ἀμπρὸ, μερικὰ ἔργα τοῦ Σαρδοῦ π. χ. «Ἡ Ταβέρνα τῶν Φοιτητῶν» 1858 καὶ μερικὲς κωμωδίες τοῦ Dumas.

Τὸ Ἀγγλικὸν κοινὸν καὶ τὸ Ἰταλικὸν δὲν ὑστέρησαν εἰς παρομοίου εἴδους γεγονότα ἠμπορεῖ δὲ νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ ἑλληνικὸν εἶνε τὸ μόνον ἡσυχότερον καὶ ἀνεκτικότερον.

Κωστῆς Μπαστιᾶς

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΣΚΥΛΩΝ

Ὁ θάνατος τῆς Φλόξ. Ὁ σκύλος τῆς Κερκύρας. Τὰ νιτερέσα του μὲ τὸν φούρναρη. Τὸ τσοπανόσκυλο ποὺ ἀκολούθησε τὸν Γεώργιον τὸν Α'. Ὁ φιλόμουσος σκύλος «Ἐρνάνης». Ὁ πολύκλαυστος Τριζώνης καὶ ἡ φόλες. Τὸ σκυλάκι τῆς Πόπης Ἔνριξον. Τὸ σκυλὶ τοῦ κ. Στεφ. Δάφνη καὶ ὁ Ζονάρ!...

Γιὰ τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν σκύλων ἔχουν γραφεῖ, βέβαια, πολλά. Οἱ σκύλοι τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, οἱ σώζωντες ἀνθρώπους ἀπὸ τὰς χιόνας, ἦσαν γνωστοὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο, περίφημες δὲ ἱστορίες εὐφυΐας, πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως, ἔχουν γραφεῖ ἐπὶ πλέον καὶ γιὰ σκύλους διαφόρων χωρῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ μνημεῖα ἀπέκτησαν μετὰ θάνατον!

Περιφήμους ὅμως γιὰ τὴν ἐξωπνάδα τους καὶ τὴν ἀφοσίωσί τους σκύλους, εἴχαμε καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Στὴν Ναύπακτο ἔζησεν ἄλλοτε μιὰ σκυλίτσα ἡ ὁποία ὑπεράσπισε μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα τὸ σπίτι τῶν κυρίων της ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν ἡμισείας δωδεκάδος κλεπτῶν. Δὲν τοὺς ἄφησε νὰ πλησιάσουν στὴν πόρτα καὶ ν' ἀνοίξουν, τὸ πρωῒ δὲ τὴν βρῆκαν μὲ τὸ κρανίο ἀνοιγμένο, ἀπὸ τὰ τραύματα!...

Ἡ σκυλίτσα αὐτή, τὴν ὁποίαν ἐφώναζαν Φλὸξ ἔσπαζε κι' ἔτρωγε καρύδια, ἀμύγδαλα, καρποῦζι, πεπόνι. Ὅταν ἦταν χορτάτη ἔκρυβε κάπου τὸ ψωμί της ἢ τὸ ἐσκέπαζε μὲ χῶμα κι' ἔβαζε ἀπ ἐπάνω μιὰ πέτρα γιὰ νὰ θυμηθῇ τὸ μέρος ὅταν θὰ πεινοῦσε!..

Στὴν συνοικία «Σπηλιὰ» τῆς Κερκύρας ζοῦσε ἄλλοτε ἕνας πελώριος ἀδέσποτος σκύλος. Ὁ σκύλος αὐτὸς γνώριζε ὅλους τοὺς διαβάτες καὶ ὅταν περνοῦσαν τοὺς σταματοῦσε καὶ ἐμάζευε «ἡμιόβολα», νομίσματα 2 1)2 λεπτῶν τοῦ Ἰονίου Κράτους, ὅπως ἀκριβῶς κάμνουν καὶ οἱ ἐπαῖται. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ πήγαινε σ' ἕνα τακτικὸ ψωμᾶ κι' ἀγόραζε τὸ ψωμί του!.. Ὅταν μάλιστα ἦταν χορτάτος, ἄφηνε τὰ χρήματα στὸν ψωμᾶ γιὰ νὰ περάσῃ καὶ νὰ ψωνίσῃ τὸν ἐπιούσιόν του ἀργότερα, ὅταν θὰ πεινοῦσε!

Στὸ Ἀργοστόλι τῆς Κεφαλληνίας εἶχεν ἐνσκήψει ἄλλοτε ἕνας σκύλος φευγάτος ἀπὸ κάποιο μοναστῆρι. Γι' αὐτὸ τὸν λέγανε καὶ «Καλόγηρο». Ὁ σκύλος αὐτὸς ἐδιάλεξε τὰ τρία πλουσιώτερα σπίτια τῆς πόλεως καὶ μόνον σ' αὐτὰ πήγαινε κάθε μεσημέρι κι' ἔτρωγε ὅτι ἔμενε ἀπ' τὸ τραπέζι. Τοὺς ἄλλους κατοίκους τοὺς εἶχε... κηρύξει εἰς ἀγνοιαν!...

Θαυμαστῆς νοημοσύνης ἦταν καὶ ὁ πελώριος ἐκεῖνος τσοπανόσκυλος, ὁ ὁποῖος ἀκολούθησε τὸν ἀείμνηστον βασιλέα Γεώργιον, κατὰ τὴν πρώτην του περιοδείαν στὴ Θεσσαλία. Ὁ σκύλος αὐτὸς ἔζησεν ἔκτοτε καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, εἰς βαθύτατον γῆρας!

Ἕνα περίφημο...φιλόμουσο σκύλο ἐγνώρισαν, ἀγάπησαν καὶ ἐθαύμασαν, καὶ αἱ Ἀθῆναι πρὸ ἐτῶν, τὸν «Ἐρνάνη». Ὁ σκύλος αὐτὸς δὲν ἔλλειπε ἀπὸ καμμιὰ ὀπερέττα, ἀπὸ κανένα μελόδραμα, ἀπὸ καμμιὰ συναυλία. Ἦταν διάσημος τζαμπατζῆς καὶ εἰσήρχετο παντοῦ δωρεάν. Διήρχετο μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν θεατῶν ἥσυχα ἥσυχα, ἔφθανε πρὸ τῆς σκηνῆς, σηκωνότανε στὰ πισινά του πόδια, ἐστήριζε τὰ μπροστινά του στὸ ξύλινο περίφραγμα τῆς σκηνῆς καὶ παρακολουθοῦσε τὴν παραστασιν μὲ ἐνδιαφέρον, μὲ προσοχήν, μ' εὐλάβειαν.

Οἱ παλαιότεροι ἀθηναῖοι θὰ τὸν ἐνθυμοῦνται ἴσως ἀκόμη. Περὶ αὐτοῦ μάλιστα καὶ τοῦ «Τριζώνη», ἔχει γράψει ἐκτενῶς ὁ κ. Μπάμπης Ἄννινος.

Ὁ «Τριζώνης» ἦταν ὁ συμπαθέστερος ἀδέσποτος σκύλος τῶν Ἀθηνῶν, ὁ σκύλος τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησεν ἡ πόλις ὁλόκληρος. Ὁ Τριζώνης ἦταν...μεγαλοφυής! Ὅταν οἱ χωροφύλακες ἔρριχναν φόλες στοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης, ὄχι μόνον δὲν τῆς ἔτρωγε, ἀλλὰ ἔσκαβε καὶ τῆς ἔχωνε γιὰ νὰ μὴ τῆς βροῦνε καὶ τῆς φᾶνε οἱ ἄλλοι σκύλοι, ποὺ δὲν εἶχαν τὸ ἴδιο μυαλὸ μ' αὐτόν!..,

Ὁ Τριζώνης ζοῦσε στὸ ὑπόγειο τοῦ Ζαχαράτου. Ἦταν φίλος στενὸς μ' ὅλους τοὺς γερουσιαστάς. Μιὰ μέρα μάλιστα ἀπόχτησε καὶ... Τριζώναιναν! Μιὰ ἀδέσποτη σκυλίτσα, μὲ τὴν ὁποίαν ἡνώθη καὶ ἔζησε μέχρι θανάτου, δημιουργήσας ἐν τῷ μεταξὺ ἄπειρα τριζωνόπουλα.

Περίφημο γιὰ τὴ νοημοσύνη του ἦταν καὶ τὸ σκυλάκι τῆς πάλαι ποτὲ περιφήμου ὑπαλλήλου τοῦ τηλεφωνικοῦ Κέντρου Πόπης Ἔνριξον. Ὅταν ὁ γνωστὸς ἀξιωματικὸς συγγενής της τὴν ἔρριξε σὲ κάποιο ξηροπήγαδο τῶν περιχώρων, ἡ Ἔνριξον ἐσώθη χάρις στὸ σκυλάκι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐστριφογύριζε γύρω στὸ πηγάδι καὶ ἐθρηνοῦσε, μέχρις ὅτου προσέλκυσε τὴν προσοχὴν μερικῶν διαβατῶν.

Ἕνα ἔξυπνο σκυλὶ εἶχεν, ὡς διηγεῖται, καὶ ὁ γνωστὸς ποιητὴς συνεργάτης μας κ. Στεφ. Δάφνης. Τὸ σκυλὶ αὐτὸ βλέπων τοὺς κυρίους του νὰ ὑποφέρουνκατὰ τὸν ὁποκλεισμόν, δὲν ἐννοοῦσε κατ' οὐδένα λόγον, νὰ ἐγγίσῃ μιὰ γαλέτα τὴν ὁποίαν τοῦ ἔρριξαν ἡμέραν τινὰ ποὺ τοὺς ἐπρομήθευσαν σάκκον ὁλόκληρον ἐξ αὐτῶν. Εἶδαν δὲ καὶ ἔπαθαν νὰ τὸ πείσουν ὅτι ἡ γαλέτα αὐτὴ ἦταν δική του. Τὸ ἴδιο αὐτὸ σκυλὶ ἀκούγοντας νὰ διαμαρτύρονται στὸ σπίτι γιὰ τὰ ἄδικα μέτρα τοῦ Ζονὰρ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐγαύγιζε στὸ μέλλον ἀπειλητικῶς, ὁσάκις ἄκουγε τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου ἁρμοστοῦ.

Ὁ Ζωόφιλος